



Starší Ronald A. Rasband
Předsednictvo Sedmdesáti

Božské povolání misionáře

Pán potřebuje, aby se každý schopný mladý muž připravil a aby se zavázal, že počínaje dneškem bude hoden toho, aby ho prorok Boží povolal na misii.

Dobrý večer, drazí bratři v kněžství. Dnes bych rád mluvil o misionářské službě. Svá slova adresuji ohromné armádě mladých mužů, kteří jsou nositeli Aronova kněžství a kteří se shromáždili po celém světě, a také jejich otcům, dědečkům a vedoucím kněžství, kteří nad nimi bdí.

Misionářská práce je téma, které je mi velmi blízké, protože každého člena osmi kvor Sedmdesáti Pán pověřil jít „před tváří [Jeho] do každého města i místa, kamž měl sám přijít“.¹ Misionářská práce je životodárnou silou Církve a život zachraňujícím požehnáním pro všechny, kdo toto poselství přijmou.

Když Mistr sloužil mezi lidmi, povolal rybáře v Galileji, aby opustili své sítě a následovali Ho, slovy: „Učiním [z] vás rybáře lidí.“² Pán adresoval toto povolání pokorným mužům, aby tak skrze ně mohli i ostatní slyšet pravdy Jeho evangelia a přijít k Němu.

V červnu roku 1837 Prorok Joseph Smith povolal apoštola Hebera C. Kimballa, aby jel na misii do Anglie.

Povolání staršího Kimballa se uskutečnilo ve chvíli, kdy oba seděli v chrámu Kirtland a Joseph promluvil s božskou pravomocí: „Bratře Hebere, Duch Páně mi pošeptal: ‚Nechť můj služebník Heber odjede do Anglie a hlásá evangelium mé a otevře dveře spasení tomuto národu.‘“³

Našeptávání Ducha je příkladem toho, jak povolání vyslat misionáře

do jejich misijního pole přichází ke služebníkům Páně.

Dnes misionáři slouží ve dvojicích, jak to bylo stanoveno Pánem, a nesou s sebou totéž poselství a mají totéž božské povolání sloužit od proroka Božího. Náš prorok, president Thomas S. Monson, o těch, kteří jsou povoláni sloužit, řekl: „Máte jedinečnou misionářskou příležitost. Čekají vás požehnání věčnosti. Máte výsadu nebýt na jevišti kněžské služby diváky, ale účastníky.“⁴

Je to vaše jeviště, drazí chlapci v Aronově kněžství. Jste připraveni a ochotni hrát svou roli? Pán potřebuje, aby se každý schopný mladý muž připravil a aby se zavázal, že počínaje dneškem bude hoden toho, aby ho prorok Boží povolal na misii.

Vzpomínám s láskou na to, jak jsme se celá rodina radovali, když naše dvě děti dostaly povolání sloužit jako misionáři na plný úvazek. Nadšení a nedočkavost naplnila naše srdce, když každé z nich otevíralo svůj výjimečný dopis od proroka Božího. Naše dcera Jenessa byla povolána do Michiganské



Buenos Aires, Argentina



misie Detroit a náš syn Christian byl povolán do Ruské misie Moskva-jih. Byl to napínavý a zároveň pokoru přinášející zážitek!

Když jsme se sestrou Rasbandovou měli před několika lety tu výsadu předsedat Newyorské misii New York-sever, žasl jsem nad misionáři, kteří přijížděli do New Yorku.

Když jsem s nimi měl pohovor během jejich prvního dne na misii, pocítil jsem hlubokou vděčnost za každého misionáře. Pociťoval jsem, že jejich povolání do naší misie bylo božsky určeno pro ně i pro mne jako jejich misijního presidenta.

Po skončení naší misie mě president Gordon B. Hinckley povolal, abych v Církvi sloužil jako sedmdesátník. V rámci svého počátečního školení jako nové generální autority jsem měl možnost být se členy Dvanácti, když pověřovali misionáře ke službě do některé z více než 300 misí této úžasné Církve.

S povzbuzením a svolením od presidenta Henryho B. Eyringa bych vám rád vyprávěl o jednom zážitku, který je pro mne velmi výjimečný a který jsem s ním zažil před několika lety, když byl členem Kvora Dvanácti. Každý apoštol drží klíče království a používá je podle pokynů a pověření

presidenta Církve. Starší Eyring přiřazoval misionáře do jejich misijního pole a v rámci svého školení jsem byl pozván, abych to sledoval.

Jednou brzy ráno jsem se starším Eyringem přišel do místnosti, kde bylo na tuto schůzku připraveno několik velkých počítačových monitorů. Byl tam také člen Misionářského oddělení, který měl za úkol nám onoho dne pomáhat.

Nejprve jsme společně poklekli k modlitbě. Vzpomínám si, že starší Eyring velmi upřímnými slovy prosil Pána, aby mu požehnal, aby „dokonale“ poznal, kam mají být misionáři přidělení. Slovo „dokonale“ vypovídalo hodně o víře, kterou starší Eyring onoho dne projevilo.

Když jsme začali, fotografie misionáře, který měl být přidělen do některé misie, se ukázala na jednom z monitorů. Jakmile se objevila fotografie, připadalo mi, jako kdyby byl onen misionář v místnosti s námi. Starší Eyring ho vždy laskavým a milým hlasem pozdravil: „Dobré ráno, starší Reiere, nebo sestro Yangová. Jak se dnes máte?“

Řekl mi, že si rád v duchu představuje, kde tito misionáři zakončí svou misii. To mu pomáhalo poznat, kam mají být přidělení. Starší Eyring si pak

prostudoval poznámky od biskupa a presidenta kůlu, lékařské zprávy a další záležitosti týkající se daného misionáře.

Pak se podíval na další monitor, kde byla zobrazena území a misie po celém světě. A nakonec, podle nabádání Ducha, přidělil misionáře do jeho misijního pole.

Od ostatních členů Dvanácti jsem se dozvěděl, že tento obecný postup probíhá pravidelně každý týden, když apoštolové Páně přidělují řady misionářů ke službě po celém světě.

Vzhledem k tomu, že jsem před mnoha lety jako misionář sloužil ve vlastní zemi, v misii Východních států, tento zážitek na mě hluboce zapůsobil. Protože jsem také sloužil jako misijní president, byl jsem vděčný za další svědectví v srdci, že misionáři, které jsem přijímal v New Yorku, mi byli posíláni na základě zjevení.

Poté, co starší Eyring přidělil několik misionářů do jejich misí, a zatímco přemýšlel o jednom misionáři, obrátil se na mě a zeptal se: „Tak, bratře Rasbande, kam si myslíte, že tento misionář má jít?“ Byl jsem překvapen! Potichu jsem staršímu Eyringovi naznačil, že nevím, a také že nevím, že bych to mohl vědět! Zpříma se na mě podíval a jednoduše řekl: „Bratře Rasbande, věnujte tomu větší pozornost a také to budete moci poznat!“ Načež jsem si přisunul židli trochu blíže ke staršímu Eyringovi a k monitoru a skutečně jsem tomu věnoval mnohem větší pozornost!

V průběhu přidělování se na mě starší Eyring několikrát obrátil a zeptal se: „No, bratře Rasbande, kam si myslíte, že tento misionář má jít?“ Já jsem jmenoval určitou misii a starší Eyring se na mě pozorně podíval a řekl: „Ne, to není ono!“ A poté pokračoval

v přidělování misionářů podle toho, jak pociťoval nabádání.

Když jsme se blížili k závěru této schůzky, na monitoru se objevila fotografie určitého misionáře. Pociťil jsem velmi silné nabádání, nejsilnější z celého dopoledne, že onen misionář, na kterého jsme se dívali, má být přidělen do Japonska. Nevěděl jsem, zda se mě starší Eyring na tohoto misionáře zeptá, ale překvapivě to udělal. Trochu váhavě a pokorně jsem se ho zeptal: „Do Japonska?“ Starší Eyring ihned odpověděl: „Ano, pojďme se na to podívat.“ A na monitoru počítače se objevily japonské misie. Okamžitě jsem věděl, že tento misionář má jít do Japonské misie Sapporo.

Starší Eyring se mě nezeptal na přesné jméno misie, ale tohoto misionáře skutečně do Japonské misie Sapporo přidělil.

Osobně jsem byl v srdci hluboce dojat a upřímně vděčný Pánu za to, že mi umožnil zakusit ono nabádání a poznat, kam má onen misionář jít.

Na konci schůzky mi starší Eyring vydal svědectví o lásce, kterou Spasitel chová ke každému misionáři, který je pověřen jít do světa a kázat znovuzřízené evangelium. Řekl, že díky veliké lásce Spasitele Jeho služebníci vědí, kde mají tito úžasní mladí muži a ženy, starší misionářky a starší misionářské páry sloužit. Onoho dopoledne jsem obdržel další svědectví o tom, že každý misionář povoláný v této Církvi a přidělený nebo nově přidělený do určité misie, je povolán na základě zjevení od Pána Boha Všemohoucího skrze jednoho z těchto Jeho služebníků.

Zakončím slovy Páně určenými bratřům Whitmerovým, kteří zastávali významnou roli v počátečních dnech Znovuzřízení. Byli svědky zlatých desek a jejich podepsané svědectví je



uvedeno na předních stranách každého výtisku Knihy Mormonovy. Byli mezi první skupinou misionářů, které v roce 1829 povolal prorok Boží, aby kázali evangelium Pána Ježíše Krista.

V předmluvě ke 14. oddílu Nauky a smluv se uvádí: „Tři ze synů Whitmerových, každý obdržev svědectví o pravdivosti díla, se hluboce zajímali o své osobní povinnosti.“

Johnovi a Peteru Whitmerovi ml. Pán řekl: „Neboť mnohokrát sis přál ode mne zvědět to, co bude pro tebe nejcennější.“⁵

Předpokládám, že mnozí z vás, mladých mužů, jste si pokládali tutéž otázku. Zde je Pánova odpověď: „A nyní, viz, pravím tobě, že věc, která bude pro tebe nejcennější, bude oznamovati pokání tomuto lidu, abys mohl přivádět duše ke mně, abys

mohl s nimi odpočívat v království Otce mého.“⁶

Moji mladí přátelé, v této době vašeho života je povolání na misi od Pána tou nejdůležitější prací, kterou můžete konat. Připravujte se nyní, žijte spravedlivě, učte se od své rodiny a vedoucích Církve a pojďte a společně s námi budujte království Boží na zemi – přijměte své božské pověření v „tak veliké věci“.⁷ To je má pokorná modlitba ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 10:1.
2. Matouš 4:19.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 327.
4. Thomas S. Monson, „That All May Hear“, *Ensign*, May 1995, 49.
5. Nauka a smlouvy 15:4; 16:4.
6. Nauka a smlouvy 15:6; 16:6.
7. Nauka a smlouvy 128:22.